

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐννιακόσα πέντε,
τὰ κουνεῖμε κ' ἐν κουνεῖνται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτῶ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούδου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Δεκάτη κ' ἔκτη μηνὸς Ἀπριλίου,
Πάσχα, κουμπούραις, κρότοι ποικίλοι.

Ὁκτακόσα κ' ὀγδόητα κ' ὀκτώ,
τῆς Λαμπρῆς μᾶς καλεῖ τὸ σφακτό.

Δεῦτε νὰ ψάλωμεν καὶ μερικά
μεγαλυνάρια πολιτικά.

κρίνεις τὸν ἐναρκτήριο,ν,
ποῦ δὲν τὸν ἐννοεῖς.

Ἦλθες μὲ γέροντας γερούς,
ἦλθες μὲ νέους φλογερούς,

καὶ νέα προμηνύεται πολέμων συμφορὰ
καὶ τώρα δ' ἀναγκάζεται συχνάκις ἡ φρουρὰ
μ' ἔφ' ὅπλου λόγχην· στής Βουλῆς τὴν αἰθουσάν νὰ τρέχῃ
καὶ τῶν συνεδριάσεων κ' αὐτὴ νὰ συμμετέχῃ.

Δεῦτε νὰ μεγαλύνωμεν βουλευτικὰ ματσούκια
κ' ἐνθυμηθῶμεν σήμερον ἐκεῖνα τὰ χαστούκια,
τὸ μένος, τοὺς παροξυσμούς,
τῆς μαγκουριᾶς, τοὺς ἐμπτυσμούς,
κ' ὅποσα στήν ἀκύρωσιν συνέβησαν τῆς Σάμης
καὶ πάσας τὰς προστάτιδας ἐκίνησαν Ἀννάμεις.

Ὅταν ὁ γέρο Θεόδωρος μὲ τὰ μεγάλα ῥήματα
πανάχραντος ἀκύρωσε τῆς Σάμης δύο τμήματα
νὰ φέρῃ τὸν Ραντόπουλο, νὰ φέρῃ τὸν Βουρώνη,
τότε γελῶν ἀνέκραξε πρὸς τοῦτον τὸ Κορδόνι :

χαῖρε καὶ πάλιν, λυτρωτὰ
θαυματουργοῦ Κορδόνος,
χαῖρ' ἐκλογῶν ἀκνρωτὰ
καὶ νῦν καὶ σιτοὺς αἰῶνας.

Ὁ γέρος πανηγυρικῶς
τοὺς πόθους μας ἐπλήρωσε,
καὶ τοὺς θεσμούς τετηρηκῶς
τὴν ἐκλογὴν ἀκύρωσε.

Δεῦτε τὸ γόνυ κλίνωμεν
καὶ πάλιν μεγαλύνωμεν
τὴν ἀκατόβλητον Βουλὴν, τὴν πάντοτε βροντῶσαν,
κ' ἐμφρόνως ἀπαντῶσαν
κ' ἐπὶ σκοτεινὰ, γοιφώδη κ' ἀνεμώλια
σὺν λόγον τὸν Βασιλικόν,
τὰ μάλιστα συμβολικόν,
καὶ ὅλους ἀκατάληπτους θὰ μένῃ δίχως σχόλια.

Ψάλλω μεγαλυνάριον
στὸν γέρο καγκελάριον,
καὶ περιγίζον γύρω του πλειοψηφίας νίκαι,
κ' ὅποια Προέδρος Βουλῆς
ἕνας εἰς ὅλους προσφιλῆς
ὁ Κόντε Ρώμας βγήκε,
καὶ πρῶτος ἦλθ' ἐπιλαχὼν
ἐν μέσῳ τῶν ἰαχῶν
καγκελάριος τοῦ Κόντε τῆς Κερκύρας,
καὶ μεγάλοι Κόντηδες ἐκρότησαν τὰς χεῖρας,
καὶ τῆς Δευκάδος Τσαλαμπᾶς, πρεσβύτης φαλακρός,
ἐξῆλθεν ἔξω κατηφῆς κ' ἐδρόνησε πικρῶς.

Ἦνῶ σε, Βουλευτήριον,
ὅπου μετὰ βοῆς

“Ον παῖδες προσκυνεῖτε,
ὄν ἱερεῖς ὑμνεῖτε
καὶ νῦν καὶ στοὺς αἰῶνας.

Τούτου φίλῳ τὸ χέρι,
ποῦ πάλιν θὰ μᾶς φέρῃ
σ’ ἐκλογικὸν ἀγῶνα.

“Υμνεῖτω τὸν Θεόδωρον καθένas συμπολίτης,
κ’ ὅπόταν ἦλθε σ’ τὴν Βουλὴν τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης,
τότε σ’ τὸ Βουλευτήριον παρέστημεν κ’ ἡμεῖς,
κ’ ὁ κύριος Πρωθυπουργός,
φερόμενος νομοσχῶς,
τὸ τοῦ Θεοῦ κίνημα κατέκρινε δορυμνός,
κ’ εἶπε πρὸς τοὺς ἀκούοντας πῶς ἀπὸ χαρακτῆρος
ποτέ του δὲν ἠθέλησε νὰ γίνῃ γαῦρος ἥρωας
ἐπικινδύνων στάσεων καὶ πραξικοπημάτων,
καὶ μήτε στέργει πώποτε ν’ ἀκούσῃ τὸνομά των.

Αὐτοῦ δὲ λέγοντος αὐτὰ
σανίδες ἄκουσα πολλάς,
ποῦ τοῦλεγαν δοῦν κοφτά :
σώπα κ’ ἀλήθεια δὲν μᾶς λές.

Καὶ τότε ἐκδύσαντες αὐτὸν
πολλοὶ τῶν φίλων βουλευτῶν
τὴν ρεδιγκόταν τὴν κομψήν, τὴν μελανὴν ἐκείνην,
χλαμύδα τὸν ἐνέδυσαν τὰ μάλιστα κοκκίνην.

Τῆς ἀταξίας τὸν ἐχθρὸν
ἐθαύμαζε κ’ ὁ Φασουλῆς
μετὰ τοῦ Περικλέτου.

Κ’ ἐβαλαν σκοῦφον ἐρυθρὸν
ἐπὶ τῆς ἄσπρης κεφαλῆς
τοῦ σανιδηγερέτου.

“Εδωσαν κ’ ἓνα πατερό
σ’ τὴν δεξιάν του χεῖρα,
κ’ ἐβαλλον πάντες ἐν χορῷ
νομοταγῇ σωτήρα.

Τότε λοιπὸν ὁ μπαμπάλης
καὶ πρωτοστάτης τῆς Βουλῆς
ἐξῆλθε ἐν ὄνρει θαλερῷ
μέσ’ ἀπὸ τὸ δωμάτιον
μὲ σκούφιας καὶ μὲ πατερά
καὶ πορφυροῦν ἱμάτιον.

Κ’ ἐβλεπον πάντες ἐν σιγῇ
τὸν ἄνδρα τὸν νομοταγῇ,
τὸν τὰ πραξικοπήματα
τῆς ἀνταρσίας φέροντα
κ’ ὀρθοφροσύνης ρήματα
στοὺς ἐν Θερίσῳ λέγοντα.

Τὸν πάλαι κρύφναι ποτέ πάντα θεσμὸν τοῦ κράτους
ἐπὶ σανίδων θάλασσαν, μαζὶ μὲ Κορδονάτους
τὸν ἐβαλαν περιπαθῶς εἰς ἥχους ἀμανέδων
πλήθην κορδονιάζοντα σανιδοφόρων παίδων.

“Επὶ τῆς βασιλείας του σ’ τὸ κράτος τῶν νικῶν
ἔγινε καὶ Συνέδριον ἀρχαιολογικόν,
κ’ ἐθαύμασε κ’ αὐτὸν κ’ ἐμᾶς
κ’ ὅλας τὰς νῦν οἰκοδομάς,
ὁποῦ παρέχουν ἄφθονον καὶ χρήσιμον ξυλείαν
πρὸς ὅσους προσσπίζονται θεσμούς καὶ Βασιλείαν.

“Υμνεῖτε πάντες οἱ πιστοὶ τὴν ἐξοχήν τ’ αὐτοῦ,
κ’ ἐγὼ μετάνοιαις κάνω,
προσῆλθε κ’ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πίου τοῦ δεκάτου
ἀπὸ τὸ Βατικάνο,
νὰ κῦρῃ μετὰ συστολῆς
σ’ τὸν Πάπα τῆς Κορδόνας,
οὐπερ ἡ δόξ’ ἀειθαλῆς
καὶ νῦν καὶ στοὺς αἰῶνας.

“Επὶ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ γέρον Μωῦσῃ
σ’ τῶν Κερκυραίων ἔμεινε τὸ δοξαστὸ νησί
κ’ ὁ Καῖσαρ ὁ τῶν Γερμανῶν μὲ τὸ βαρὺ του κράνος,
κ’ ἔσκασαν τὰλλα τὰ νησιά,
καὶ τοὺς σοφοὺς σ’ τὴν Κηφισιὰ
προθύμως τοὺς ἐκάλεσε κ’ ὁ μέγας Καραπάνος,
καὶ τότε ἐχόρτασαν ἡμί μύσται σοφίας νήσεις,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται κ’ ὁ τῆς Δωδώνης μύστης.

“Επ’ αὐτοῦ κ’ ὁ Γουλιέλμος σὲ παράσῃ ἀφειδῆς
πλήθος αἰτῶν μοιράζει σὲ Ρωμηὸν αἰτιδεῖς,
ἐπὶ τούτου κ’ ἡ πατρὶς βλέπει φῶς ἀληθινὸν
κ’ ἔγινε κ’ ὁ Βασιλεὺς Ναύαρχος τῶν Γερμανῶν.

“Επ’ αὐτῆς τῆς βασιλείας
τοῦ κυρίου Ντεληγιάννη
κ’ ἡ Κορδὼνα τῆς Ἀγγλίας
ὁσονοῦπω καταφθάνει.

“Οταν ὁ ξυλᾶς ὁ γέρον
ἐκ τοῦ ξύλου τὴν Ἑλλάδα
τοῦ Συντάγματος καθεῖλε,

Τότε μέχρι τῶν ἀστέρων
τοῦ κλανθμῶνος τὴν κοιλίδα
ὑψωσαν φωναὶ ποικίλαι.

Τότε ἐφώνησαν φωναί :
χαῖρε, σῶτερ τῶν Ἑλλήνων,
πρωτομάστορα κλεινὴ
στόλων καὶ στρατῶν ξυλίων.

Κ’ ἡ πατρὶς ἐφεγγασβόλει
καὶ παιάνων ἤχων ἤχοι,
καὶ τὰ ξύλιν’ ἀνεπόλει
τῶν ἀρχαίων χρόνων τέχνη.

“Οπόταν κ’ ὁ Στριφτόμπολας, φουστανελᾶς γερὸς
καὶ μάλα φλογερός,
μεγαλορρήμων κ’ εὐσταλῆς
ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
ἐλάλει στοὺς πατέρας
πῶς θὰ μᾶς κάνουν τάλατοῦ

“Αρν, δ’ ἐμένα μὴν κολλᾶς δὴν νὰ μοῦ τῶχης τάξιμο.
ἔχω γὰρ ποῦλημ’ ἀρνιὰ καὶ ἀρνιὰ καλὰ γιὰ σφάξιμο.

οἱ στρατηγοὶ τοῦ κρεββατιοῦ
κ’ οἱ ναύαρχοι τῆς ξέρας.

“Αντήχησαν ἀπὸ τ’ ἠγλὰ
πολλῶν ψαλμοὶ μεγάλοι :
σ’ τὸ πείσμα σου, φουστανελᾶ,
θὰ γίνουν τώρα κ’ ἄλλοι.

“Υπόστατε τὰ δάκτυλα τῆς δεξιᾶς παλάμης,
κ’ ὅποταν ἐνυζήτησαν τὴν ἐκλογὴν τῆς Σάμης,
Βουλῆς τὸ κατατέταγμα μὲ κρότον διεσπάγη
κ’ ἐβέβησαν μανόμενοι τρανοὶ κομματῶν τραγοὶ.

Κρανία δ’ ἠνεώχθησαν γερὰ μαγκουροφόρων
κ’ ἠρωϊκῶν ρητόρων,
καὶ μέσα κ’ ἔξω τῆς Βουλῆς
ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς
μὲ τραύματα καὶ μὲ πληγὰς
κ’ εἶπαν πῶς ἔγινε κανγὰς.

Τότε σταθμοὶ βοηθειῶν μὲ κοπετοὺς καὶ θρήνους
ἐδέχθησαν ἐκείνους
τοὺς μάρτυρας τοὺς σεβαστοὺς κ’ ὁσίους τραυματίας
αὐτῆς τῆς πολιτείας.

Τότε λαὸς εἰς τὴν Βουλὴν προσέτρεχε ὁρμαῖος
κ’ ὁ μέγας ἐκατόνταρχος, Λογγίνος ὁ Ῥωμαῖος,
κ’ ἐπὶ τὰ γενόμενα, τοὺς σάλους, τοὺς σεισμούς,
καὶ τὴν βροχὴν τῶν χασινοκιδῶν καὶ τοὺς παροξυσμούς,
εἶπε στανροκοπούμενος : ὡς ἀληθῶς σωτήριον
αὐτὸ τὸ Βουλευτήριον.

Τότε συνεκινήθησαν κ’ οἱ φέροντες τὰ πρῶτα,
κ’ ὁ Γουναράκης προσιδὼν κρανία μὲ τσιρότα,
παρήγγειλε τὸν Κεντρικὸν χωρὶς νὰ μονομουρῇ
μὴν ἐπιχορήγησιν εἰς τούτους νὰ μετρήσῃ.

γιατ’ ἐυλίστηκαν καλά,
καὶ πρέπει μὲ τῆς πασχαλῆς
νὰ φᾶνε κάμποσα φιλά
κ’ αὐτοὶ ποῦ πάσχασαν ξυλῆας.

Τάδε λέγει Θεόδωρος : ὅλοι κάτω τὸ κεφάλι,
καὶ γὰρ ποῦλημ’ ἀρνιὰ δὴν κ’ ἐμὲ δὲν ἔχουν ἄλλοι.

Τάδε λέγει Ντεληγιάννης,
πρόεδρος τῆς Βουλῆς τσοπάνης :
“Εχω μοναχὸς μου φέτος ἑκατὸν σαράντ’ ἀρνιά,
καὶ θάλλωδιν ἀκόμη κ’ ἄλλα,
καρτεροὶ καὶ δοῦ μεγάλα
τῆς ἀκνωρυνείας Σάμης ἀπὸ τὴν Κεφαλλονιά.

Τρέμει τὸ Βουλευτήριον
ἐν συμφορᾷ περικεσόν,
καὶ με φωνὴν διαπασῶν
κραυγάζει πρὸς τὸν κύριον.

Μέσα σὲ στόλων καὶ στρατῶν πολεμικὴν κραυγὴν
ἐνώτισε με βοοντιωδῶν ἐμβλημάτων ἤχους,
φιλήσω σου τὰ πατερά, ἀρκίνα σιγῶν πάλιν
μὲ τῆς λυτῆς μου κεφαλῆς τοὺς ἀλλοποὺς βοοτρώχους.

“Ὀν πατεράν τοῦ Μωῦσῃ
κρότον ἤλθῃ τοῖς ὡσὶ
ὁ Κόντες ὁ καὶ μένος
κ’ ἐκρόβη τρομασμένος.

Τάδε καὶ πάλιν ἡ Βουλὴ,
ποῦ συγκινήσεις προκαλεῖ,
κραυγάζει πρὸς τὸν Μωῦσῃ :
μὴ τὴν θεράπαιναν τὴν σὴν
καὶ σήμερον παρίδης
ὡς μέγας Κορδονίδης.

Ἀναβαίνοντος τοῦ γέρου τῆς Κορδόνας στήν Ἀρχήν
τρέμος συνεχῆς συνεῖχε καθενὸς δειλοῦ ψυχὴν
μὴ τὰ δόντια του καὶ πάλιν ἀρειμάνιος τὰ τριῖξιν
καὶ ἄλλον πόλεμον κηρύξῃ.

Ἐνα πλῆθος Κολονέλων
εἶπε πρὸς αὐτόν : κοιμοῦ...
παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον
τὸν ἐλίκνισαν ὁμοῦ.

Καὶ τῆς Κρήτης τὰ βουνὰ
τοῦ φωνάζουν : ὠσανά,
πολεμάρχε Κορδονᾶ.

Ἀφοβος σὰν Κορδονίδης,
ποῦ σεπτὰ δονεῖς ἐδάφη,
ἔλα' στὰ βουνὰ τῆς Ἰδης,
ποῦ καὶ ἐκείνος ὁ Κρονίδης
ἐμεγάλωσε καὶ ἐτρέφῃ.

Ἐλα, γέροντα, καὶ ὁ γέρος σὲ προσμένει ψηλορείτης
μὲ τὸν Φούμη, μὲ τὸν Μάνο...
καὶ αὐτὸς λέγει : τί νὰ κάνω,
ποῦμαι τώρα κυβερνήτης.

Τάδε λαλεῖ καθ' ἑαυτὸν τοῦ γένους ὁ Μεσσίας,
ὅπου πραξικοπήματα δὲν στέργει καὶ ἀνταρσίας :
πῶς τοὺς ἀντάρτας σήμερα ζηλεύω τοῦ Θεοῦ σου,
ποῦ τὴν ἀντιπολίτευσιν ἀποτελοῦν τῆς νήσου.

Φοροῦντες ἐορτάσιμα ψάλλομεν ἀναστάσιμα.

Πάσχα σεμνόν, ἐράσμιον,
γλυκὺ καὶ πανσεβάσμιον,
Πάσχα, ποῦ θὰ τυφλώσωμεν πολλοὺς μὲ βαρελότα,
χαλκούνη καὶ μπουρλότα.

Πάσχα, ποῦ θ' ἀλαλάζωμεν
ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους,
καὶ συμπάρα θ' ἀνταλλάζωμεν
μὲ συγγενεῖς καὶ φίλους.

Στὸν Ὀμιλον τὸν Ἰππικὸν ἃς ψάλλωμεν ἐγκώμιον,
ποῦ τοῦ Φαλήρου ἔξυπνησε τὸ ποδηλατοδρομῖον.
Πάσχα Κυρίου σήμερα, καὶ ὑμνήσωμεν ἀγῶνας,
ἵππους ἀκαμαντόποδας, ἱππεῖς τε καὶ ἁμαζόνους.

Βραβεύσωμεν βασιλικῶς ἐν ἀλανθάστῳ κρίσει
καὶ τᾶλογο τοῦ Μεταξᾶ καὶ τᾶλογο τοῦ Χρύση.
Λεῦτε βραβεῖον δώσωμεν ἐπᾶξιον τρόντι
καὶ σὶ ἄλογο τοῦ Καρατζᾶ, μὰ καὶ σῆς Νεγρεπόντη.

Πάσχα Κυρίου σήμερα καὶ ἐνωτισθῶμεν κτύπους,
βραβεῖον ἀξιόσωμεν καὶ τῆς Βουλῆς τοὺς ἵππους,
ποῦ μήκους καὶ ὕψους ἄλματα πηδοῦν μ' ὀρθὸ κεφάλαιον
καὶ στέκουν σοῦς ἀνήμεροι σὰν τᾶλογο τῆς Ράλλης,
καὶ ὅλοι τὸν Ἀχαμνόοντα λακτίζουν τῆς Ἀρχῆς,
ποῦ σέρεται ταλαίπωρος, χωλὸς καὶ δυστυχής.

Σπεύσωμεν ὅλοι σήμερα
μετ' αἰῶν καὶ ἐγκωμίων
πρὸς τᾶλογο τᾶνήμερα
Βουλῶν καὶ ἱπποδρομίων.

Πάσχα, παπποῦς ὁ λυτρωτής,
τῶν ἐκλογῶν ἀκυρωτής,

Πάσχα τῶν φίλων τῶν πιστῶν,
τὸ πολεμῖον πνίξαν,
Πάσχα, πατέρων σεβαστῶν
τὰς κεφαλὰς ἀνοίξαν.

Πάσχα, ποῦ κάθε ρίθυμος μακρὰν ὁργὴν παραίτησε
καίων στοργῆς θυμίαμα,
Πάσχα, ποῦ τὸν Σιμόπουλον καὶ ὁ Κόντες ἐχαιρέτησε
μ' ἀγγελικὸν μειδίαμα.

Πάσχα, ποῦ Γουνταράκηδες ἔχουν γὰ γούνας ράμματα,
ποῦ σχολιάζονται γλυκὰ τοῦ Κόντε μειδιάματα.
Πάσχα, ποῦ πρὸς Σιμόπουλον ἀνοίγει τὴν ἀγκάλην,
ποῦ προφητεύει καὶ ἕκαστος πολιτικὸς προφήτης
πῶς ἔνωσης ἐπικεῖται τῶν Διοσκουρῶν πάλιν
πολὺ πρὸ τῆς ἐνώσεως τῆς πολυπόνου Κρήτης.

Πάσχα, ποῦ θάβρη στρατηγῶν καὶ πάλιν τὸ λαρόγγι
μὲ τοὺς ἐξοπλισμούς,
καὶ πάλιν μερικῶν παιδιῶν θὰ κατεβῇ τὸ ξύγκι
μὲ τοὺς ἀθλητισμούς.

Πάσχα, ποῦ κάθε τράπεζα τοῦ δημοσίου γέμει,
καὶ ἐγκαινιάσθῃ καὶ ἡ Παλλὰς τῶν ἀδελφῶν Πολέμη,
τοῦ Καλαμάρη κτίριον μ' ἐπίπλωσιν τελείαν,
ὅπου λαμποκοπεῖ,
καὶ τόσην ἐχορήγησε πρὸς τὸν παπποῦ ξυλείαν
σὰν ἦτανε γιαλί.

Πάσχα, ποῦ σπάζει τοὺς πολλοὺς Ἀστυνομίας δροῦς,
Πάσχα μεταρρυθμίσεων μεγάλων καὶ μειζόνων,
ὁ ποῦ πλατεῖαν δὲν ἔμπορεῖς τὴν νύκτα νὰ περάσῃς
χωρὶς νὰ φῆς καὶ κοντακιὰς ἡρωϊκῶν ἐδζώνων.

Ταῖς ὑπαλλήλων γυναιξὶ
θρηνοῦσαις ἐν τῷ μεταξὺ
τοῦ κήπου τοῦ κλαυθμῶνος,
ὁ Θεωράκης ἐπιστὰς
μὲ λέξεις ἐννοιῶν μεστὰς
τὰς παρηγόρει μόνος.

Πλησθῇτ' ἐλπίδος χαρωπῆς
καὶ ἔχῃ πᾶς ὑπ' ὄψει
πῶς ὁ τὴν χειρ' ἀποκοπεῖς
μισθοὺς οὐ περικόψει.

Πάντες τοῦ γέρου στήτε
τὸν μέγαν σανιδῶνα,
τοῦτον πιστοὶ ζητεῖτε,
λαὸς εὐχαριστεῖτε,
καὶ πατέρα κροτεῖτε
εἰς πάντα τὸν αἰῶνα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
καὶ ἄλλοις λόγοις ἀγγελίαις.

Εἶχα καιρὸ, μωρὸ παιδί, νὰ ψάλλω τὸ γνωστὸ
τῆς ραπτικῆς κατὰστημα τὸ κοσμοξακουστό,
τοῦ Γεώργη τὸ κατὰστημα τοῦ Παππαϊωάννου,
ποῦναι τὸ κατὰστημα καὶ πρῶτονονοστάνου,
καὶ τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν φεγγαβολεῖ καὶ λάμπει
καὶ ὅποιος τὸ βλέπει σταματᾷ καὶ θέλει μέσα νάμπῃ.
Τὰ χελιδόνα, βρὲ παιδί, μᾶς ἤλθαν τὰ Μαρτιάτικα
καὶ τρέξετε νὰ κόψετε τὰ ροῦχα τὰ νοστινὰ.
Τὰ χελιδόνα κελατδοῦν καὶ τῆς φωνῆς των στήνουν,
καὶ ὅσοι μ' ἐλπίδα τρέφονται πῶς ὕπουροὶ θὰ γίνουν
ὡς σπεύσουν στὸ κατὰστημα τοῦ Γεώργη μὲ παρὰ
νὰ καταλάβουν τί θὰ πῇ βελάδα μὲ φορὰ.
Εἶναι τεχνίτης θανμαστός ὁ Παππαϊωάννου
καὶ γὰρ τὸ μπόι γίγαντος καὶ γὰρ τὸ μπόι νάνου.